

ת"פ 57609/12 - מדינת ישראל נגד יוסף אלגמל

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 57609-12-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملה נ' אלגמל

בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדיה
בענין: - מדינת ישראל
ע"י עזה"ד מעין דואק

נגד
- יוסף אלגמל
ע"י עזה"ד אורן בן נתן

גזר דין

תמיצית כתוב האישום והכרעת הדין

- הנאשם כפר בעבודות כתוב האישום ולאחר سمיעת הראיות הורשע בвиיזען של העבירות הבאות: אומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשי"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), תקיפה עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
- על פי עבודות כתוב האישום, ד"ר ר.ד (להלן: **המתלוננת**) עבדה כרופאה בסניף קופת חולים "XXXXXX" ברחוב XXXXXX בלבד (להלן: **הסניף**). ביום 20.12.16, בסמוך לשעה 11:30, הגיע הנאשם לסניף, נכנס לחדר בו שהתחה המתלוננת וביקש לקבל הפניה למיאון. הנאשם התבקש להמתין לחדר עד שהמתלוננת תסייע לטיפול עם מטופלת שהייתה עמה בחדר.
- מיד לאחר מכן, יצא הנאשם מהחדר והחל לאים בשפה הערבית שישרוף את המתלוננת ושিירוף את רכבה. בהמשך, יצאת המתלוננת מהחדר שבו שהתחה ונכנסה לחדרים האחרים שבסניף וביקשה מהנאשם להיכנס אחרת.
- הנאשם חזר על בקשתו לקבלת הפניה למיאון והחל לגדף את המתלוננת בשפה הערבית תוך שהוא מאים עליו באומרו לה "אני אשרוף אותך ואשרוף את הרכב שלך". או אז, הרים הנאשם CISIA שהיה בחדר לכיוונה של המתלוננת ופגע באמצעותו בידה השמאלית. מיד לאחר מכן, הנאשם יצא מהחדר.

.5. בהכרעת הדיון יוחד פרק לנושא של "הנזק שנגרם למתלוונת עקב התקיפה עם הכסא" (פסקאות 69 עד 77). הנזק שהוכח שנגרם למתלוונת הוא "פגיעה ברכמות הרכות" של יד שמאל (soft tissue trauma). הבהרתי שהמאמישה לא הביאה ראיות בדרך המקובלת לעניין "סוג" הרקמה שנפגעה ולענין "דרגת" הפגיעה.

.6. מן הראוי לציין שהמתלוונת העידה בבית המשפט שנגרמה לה נכות צמיתה בידה בעקבות המכה שקיבלה מהנאשם מהכסא ושהמוסד לבתו לאומי קבע לשיעור הנכות בידה הוא 24 אחוז (פרוט' מיום 19.3.2019, עמ' 51 ש' 20-21). בהכרעת הדיון ציינתי שלא הובאה ראייה חיצונית ואובייקטיבית שיכולה לאשש את עדותה בעניין זה (פסקה 72 להכרעת הדיון).

.7. יזכיר, ההגנה הגישה ביום 29.8.2018 בקשה למתן צו לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 לקבלת תיקה הרפואי של המתלוונת. ביום 5.9.2018 הורתי על קבלת תגوبת המאמישה ותגوبת המתלוונת לבקשתה.

.8. ביום 20.9.2018 בא כוח המתלוונת שייצג אותה בהליך ההכנה לקראת הגשתה של תביעה אזרחיית-נזקית נגד הנאשם בשל האירוע מושא כתב האישום, לא הגיע תגובה כפי שנקבע, אלא בחר להגיש לתיק בית המשפט, על דעת עצמו, שתי חוות דעת רפואיות שהוכנו בעניינה של המתלוונת.

.9. חוות דעת אחת בתחום הפסיכיאטריה שלפיה בשל תקיפתה באירוע מושא כתב האישום, נגרמה לה נכות צמיתה בתחום הפסיכיאטרי בשיעור של 30 אחוז (להלן: **חוות הדעת הפסיכיאטרית**) חוות דעת שנייה בתחום האורתופדיה שלפיה עקב התקיפה האמורה נגרמה לה נכות צמיתה ביד שמאל בשיעור של 25 אחוז וזאת בשל שיטוק בעצב של יד שמאל (להלן: **חוות הדעת האורתופדית**). ברור שלא זו הדרך שבה מוגשות ראיות לבית המשפט, לא בהליך פלילי וגם לא בהליך אזרחי, ולכן בפסקה 76 להכרעת הדיון קבעתי שאין מתעלם לחולין משתי חוות הדעת האמורות.

.10. בכל מקרה, בהכרעת הדיון הבהיר שככל שהמתלוונת מעוניינת להוכיח במסגרת תביעה אזרחיית נזקית נגד הנאשם, את "סוג" הרקמה הרוכה שנפגעה ובאיזה "דרגת" פגעה מדובר, וכן גם את קיומם של נזקים מסווג אחר, בין נפשיים ובין אחרים, הדרכ פתוחה בפניה לעשות כן במסגרת ההליך האזרחי-נזקי (פסקה 77(ד) להכרעת הדיון).

.11. הצדדים טענו לעונש באופן פתוח כאשר המאמישה טענה שיש להשית על הנאשם מאסר בפועל לתקופה משמעותית ובعود שההגנה טענה שיש להסתפק, לכל היותר, במאסר שירוצה בדרך של עבודה שירות.

הבקשה של המאמישה להגשת מסמכים רפואיים בשלב הטיעונים לעונש

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

12. בשלב הטיעונים לעונש, המאשימה בקשה להגיש את חוות הדעת הפסיכיאטרית ואת חוות הדעת האורתופדית כראיות לעונש. בנוסף, בקשה להגיש קריאה גם את אישור מהמוסד לביטוח לאומי לגבי שיעור הנכות הצמיתה שנקבעה למתלוננת בידה. דחיתי את הבקשה וקבעתי שני מוקדים מפורטים יינתנו במסגרת גזר הדין. אביא כתעת את נימוקי".
13. **הנימוק הראשון, המאשימה לא הגישה בשום שלב במשפט בקשה לתיקון כתוב האישום.** כאמור, המאשימה ידעה על קיומה של חוות הדעת הפסיכיאטרית ועל קיומה של חוות הדעת האורתופדית, לכל היוטר ביום 20.9.2018 בעת שהוגשו למערכת "נת המשפט" באמצעות בא כוחה של המתלוננת. כמו כן, המאשימה ידעה על הנכות שנקבעה עבור המתלוננת על ידי המוסד לביטוח לאומי, לכל היוטר ביום 3.4.19, בעת שהמתלוננת העידה במשפט. פרשת התביעה המשיפה זמן רב לאחר מועד שמיעת עדותה של המתלוננת.
14. אף על פי כן, עד למועד מתן הכרעת הדין, לא הוגשה בשום שלב במשפט בקשה מטעם המאשימה לתיקון פרוק בכתב האישום שעוניינו רשימת העדים על ידי הוספת נציג המוסד לביטוח לאומי והרופאים שהכינו את שתי חוות הדעת האמורות, כעדים במשפט._CIDOU, העדת עדים במשפט פלילי מותנית בכר שם יתווסף תחיליה לרשימה העדים שבכתב האישום (סעיף 85(6) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, להלן **החסד פ**). כמו כן, תיקון כתוב אישום לאחר תחילת המשפט יכול להיעשות על ידי בית המשפט רק לפי "בקשת בעל דין" (סעיף 92 לחסד פ). ולבסוף, הזמנת עד למשפט בהוראה מבית המשפט מתבצעת לפי "בקשת בעל דין" (סעיף 106 לחסד פ).
15. אמנם בית המשפט רשאי לזמן עדים מיוזמתו וזאת כמובן רק לאחר שניתני בעלי הדין סימנו להביא את ראיותיהם (סעיף 167 לחסד פ), אך מדובר בהליך חריג לשיטה האדבורסרית שבה ניהול ההליך הפלילי ובבחירה העדים שייעדו במשפט הם בגדר פרויקטיבה שמסורה לתביעה (סעיף 11 לחסד פ). השימוש בסמכות האמורה מיוזמת בית משפט הוא בגדר חריג מצומצם.
16. יתר על כן, היה על המאשימה להגיש בקשה לתקן את פרק העבודות שבכתב האישום ולהוסיף שם תיאור של הנוכחות שנגרכו למתלוננת על פי שתי חוות הדעת ועל פי אישור מהמוסד לביטוח לאומי, וגם לבקש לתקן את פרק הוראות החיקוק שבכתב האישום בהתאם. חלק מההגנות ההליך הפלילי הוא ידוע הנאשם מה "פגיעה" שבפניה הוא צריך להתגונן. בפועל, לא הוגשה בקשה מטעם המאשימה לתקן את "פרק העבודות" או את פרק "הוראות החיקוק" שבכתב האישום.
17. لكن, כאשר המאשימה לא הגישה בקשה, בשום שלב במשפט, להתריר לה לתקן את "פרק העבודות", את פרק "הוראות החיקוק" ואת פרק "רשימת העדים" שבכתב האישום, הרי אין לה אלא להלן על עצמה.

18. **הנימוק השני, לשון סעיף 40 לחוק העונשין.** הסעיף האמור שנושא את הכותרת "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה" קובע כדלקמן:

"(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאין סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטען לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחייבת הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מquivלה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה בנדerset במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2) הודה הנאשם בעבודות כתוב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכול כתוב האישום שבו הודה את כל העבודות והנסיבות הקשורות לביצוע העבירה."

(ההדגשות שלי - הIAS)

19. בסעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין, נקבע שבעת קביעת מתחם העונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, על בית המשפט להתחשב בהתקיימות של "נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", ובינהן, "הנזק שנגרם מביצוע העבירה". ולעניןנו, לצורך קביעת מתחם העונש הולם לעבירות שבנהו הורשע הנאשם ובנסיבות ביצוען, יש להתחשב בנזק שנגרם למتلוננת, ומכאן חשיבות השאלה האם נגרמה לה נזות צמיתה כלשהי מאירוע התקיפה, או לא.

.20. בסעיף 40 לחוק העונשין, נקבעו שלושה כללים מרכזיים של栊ונטיים לענייננו:

א. ראשית, בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה (סעיף 40(א)). במקרה שבפני, בשלב בירור האשמה, הראיות שהובאו הצביעו על כך שנגרם למTELוננט נזק "ברקמות הרכות" של יד שמאלו. הא ותו לא. אך גם נוטח פרק "העובדות" שבכתב האישוםacock הוא נשאר עד תום המשפט. בפרק "העובדות" לכתב האישום אין זכר לקיים של נוכחות כלשהו למTELוננט בעקבות התקופה.

ב. שנית, בית המשפט רשאי להתרIOR למאשימה להביא ראיות לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא הייתה אפשרות לטען לגיביהם בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עינוי דין (סעיף 40(ב)(2)). במקרה שבפני, כפי שכבר הסביר לעיל, לא שוכנעתו שלא הייתה אפשרות למאשימה להוכיח את נכונותה הנטענות של המTELוננט בשלב בירור האשמה.

בנוסף, המאשימה לא ביקשה לזמן את הרופאים שהכינו את חוות הדעת האורתופידית ואת חוות הדעת הפסיכיאטרית כעדים במשפט, וזאת לא לפני מתן הכרעת הדין וגם לא לקרהת הדיון של הטיעונים לעונש שבית המשפט יתיר לה להגיש את שני חוות הדעת האמוריות ואת אישור המוסד לביטוח לאומי לעניין שיורר הנוכחות שנקבעה על ידו למTELוננט, בנגד לסדרי הדין ובנגד לדיני הראיות המקובלים. את זאת בית המשפט לא יראה. בנסיבות אלה, פשיטה, שלא ניתן לטען שאי קבלת המסמכים האמורים גרמה לעינוי דין.

ג. שלישית, בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה, אם היא הוכחה מעבר לספק סביר. במקרה שבפני, כאמור, המאשימה ביקשה להגיש את חוות הדעת האורתופידית, את חוות הדעת הפסיכיאטרית ואת אישור של המוסד לביטוח לאומי, בנגד לסדרי הדין ולדיני הראיות המקובלים. ברור שלא כך מוכחים ממצאים שבעובדת בהליך הפלילי, ולא כל שכן ברמת ההוכחה של מעבר לספק סביר.

.21. לדין מחייב באופן פרשנותו של סעיף 40 לחוק העונשין, ראו מאמרו של כבוד השופט מוחמד עלי "על סדרי דין וראיות בדרך לקביעת מתחם עונש הולם" **פרק ליט** נד תשע"ז 19 (2016).

.22. **הנימוק השלישי, סוג הנזק שנגרם למTELוננט אמור לשנות את סוג העבירה שבה הורשע הנאשם**. שאלת סוג הנזק שנגרם למTELוננט מתקייפה על ידי הנאשם, והאם נגרמה לה נוכחות צמיתה, או לא, ואם כן, באיזה שיעור, משנה את מהות העבירה שבה הורשע הנאשם בהכרעת הדין.

.23. יוזכר, לאור העובדה שמן הכוח בריאות קבילות ובנות משקל הוא שנגירה למתלוננת פגעה "ברקמות הרכות" של יד שמאל, הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין הנושא עונש מkusimai ששלוש שנים מאסר.

.24. אילו המאשימה הייתה מוכיחה בריאות קבילות ובנות משקל שנגירה למתלוננת נכות צמיתה ביד בשיעור של 24 אחוז לפחות לביותם לאומי (או, לחילופין, בשיעור של 25 אחוז לפחות לפי חזות הדעת האורתופידית), ובנוסף גם נכות נשנית בשיעור של 30 אחוז לפחות לפי חזות הדעת פסיקיאטרית, ברור שהיה מקום להרשיע את הנאשם בעבירה שהיא משמעותית חמורה יותר מהעבירה של תקיפת הגורמת חבלה של ממש.

.25. נזכיר לקורא שבסעיף 34 כד לחוק העונשין, הביטוי "**חבלה**" הוגדר כ"מכאוב, חבלה, או ליקוי גופני, בין קבועים ובין עוברים". לעומת זאת, הביטוי "**חבלה חמורה**" הוגדר כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפגיעה או עלולה לפגוע קשה או ל תמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או פגעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החיזוניים או הפנימיים".

.26. لكن, אילו המאשימה הייתה מוכיחה בריאות קבילות ובנות משקל בשלב בירור האשמה את הנכות שנקבעה עבור המתלוננת ביד שמאל על ידי המוסד לביטוח לאומי (או, לחילופין את הנכות שנקבעה בעבירה בחזות הדעת האורתופידית), ובנוסף, גם את הנכות שמויפה בחזות הדעת הפסיכיאטרית, היה צריך להרשיע את הנאשם בעבירה אחרת מזו שבה הורשע. עבירה אפשרית אחרת היא חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין עם עונש מkusimai של 7 שנים מאסר. עבירה אפשרית אחרת היא חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין עם עונש מkusimai של עשרים שנות מאסר.

.27. הבקשה של המאשימה להגיש בשלב הטעונים לעונש את חזות הדעת האורתופידית, את חזות הדעת הפסיכיאטרית ואת הקביעה של המוסד לביטוח לאומי לגבי הנכות שנקבעה למתלוננת, מטרתה לרפא את הפגם שבהתנהלותה בשלב בירור האשמה עבור למתן הכרעת הדין. כמו כן, לא לשם כך נועד סעיף 40 לחוק העונשין.

מתחם העונש הולם

.28. במקרה שבפני, קיימים שני ערכים חברתיים מוגנים מהעבירות שבוצעו על ידי הנאשם. ראשית, באופן כללי, יש לייחס חומרה לעבירות אלימות זואת בשל פגיעתן האנושה בזכותו של האדם לשலומות גופו, לבתוון ולכבד. שנית, באופן ספציפי, יש לייחס חומרה יתרה לעבירות אלימות שבוצעו נגד צוותי רפואי בעת מילוי תפקידם וזאת בשל הצורך החברתי להגן עליהם מעשי אלימות של מטופלים ומשפחותיהם.

.29. על מנת לעמוד על מדיניות הענישה הנוגעת, אביה להלן דוגמאות מפסיקתו של בית המשפט העליון כאשר היה מדובר בתקיפה של צוות רפואי בעת מילוי תפקידם.

.30. ע"פ 7220/19 **זgori נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.2.20) (להלן: **ענין זgori**). באותו עניין, המערער ושלושה אחרים הגיעו לסניף קופת החולים "מאוחדת" שבבירת UILית, וזאת עקב חתך שנגרם לאחיהם. סניף זה של קופת החולים פעל באותה עת במתכונת שבת עבור מתופלי הקופה בלבד ועבדו בו רופא אחד. התברר כי אחיו של המערער אינם מבוטח בקופת החולים "מאוחדת" ולכן הרופא הסביר לו שלא יוכל להעניק לו טיפול רפואי אך הסכים לחבוש את ידו והציע לו לפנות למרפאת "טרם" המצויה בבירת UILית.

.31. בענין **זgori** המערער ואלה שהיו עימיו החלו להכות את הרופא, הניפו כיסאות לעברו כאשר אחד מהcisאות פגע בחזקה בידי הימנית. הרופא ניסה לבРОוח מהם ונעל את עצמו באחד החדרים. בנוסף, איימו עמו סcin על האח שהוא במקום, שהוא חלק מהצוות הרפואי. כתוצאה מהairוע נשברה ידו של הרופא, הוא נזקק לניטוח ולהכנסת פלטינה וכן נגרמה לו שrita בראשו.

.32. בית המשפט המחוזי בירושלים השית על המערער 10 חודשים מאסר בפועל. ערעור המדינה לבית המשפט העליון התקבל והעונש הוחמיר ל-18 חודשים מאסר בפועל. כמו כן, המערער חביב בתשלום פיקצי בסך 10,000 ₪ לרופא ופיקצי בסך 2,000 ₪ לאח.

.33. בענין **זgori**, בפסקה 13 לחוות דעתה של כבוד השופט וילנר, נאמרו הדברים הבאים:

"אם לא די באמור עד כה, הרי שבענינו חומרתן של העבירות אשר ביצע המערער מקבלת משנה תוקף אף נוכח העובדה כי האלים והאומות המתוארים לעיל, הופנו כלפי צוות רפואי - רופא ואח - בעת מילוי תפקידם. בהקשר זה, ראוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החינוניים של הציבור, יחושו כי הם מאויימים או ימצאו עצמם מוכים ומתוקפים על ידי מתופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה".

.34. בהמשך, באותה פסקה, נקבע גם:

"עוד ניתן כי מעשה אלימות או איום המופיעים כלפי צוות רפואי הניצבים על לשמורם, אינם פוגעים "רק" בקרב העבירה מושאה התקיפה או האומות, כי אם בשולם של החולים כולם (ראו גם: ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (24.11.1992)). מעשים אלה מחייבים אפילו ענישה חמירה - אשר תבטא גמול ראוי בגין הפגיעה האמורויות, וכן תשמש כאמצעי להרתעת הרבים מפני ביצועם. זאת ביחס

על רקע המציגות בימינו בה נוכחים אנו לצערנו כי אויומים על רופאים ואחיות אף תקיפתם של אנשי צוות רפואי - הינם חזון נפרץ".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

.35. ההגנה טענה שפסק דין **זגורי** אינו ישים למקורה שבפניו, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של "תקיפה הגורמת חבלה של ממש" לפי סעיף 380 לחוק העונשין שנושא עונש מקסימלי של 3 שנות מאסר, ובעוד שבענין **זגורי** המערער הורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין (הנושא עונש מקסימאלי של 7 שנות מאסר) בנסיבות המפורטות בסעיף 335(א)(2) לחוק העונשין (שקבוע כפל העונש).

.36. לא שוכנעתי שהענישה שהושטה על המערער בעניין **זגורי** אינה ישימה למקורה שבפניו, וזאת על אף השוני בהוראות החקוק. להלן נימוקי:

א. ראשית, העובדות של פסק דין **זגורי** הן דומות מאוד למקורה שבפניי. בשני המקרים מדובר בתקיפת רופא בעת مليוי תפקידו על רקע הפעלת שיקול דעתו המקצועית באופן שלא תאם את דרישתו של המטופל או של קרוביו. בשני המקרים נגרם נזק לרופא בידו. בעניין **זגורי** מדובר ב- "שבר" ביד, קרי נזק "לרקמה הקשה" (לעצם), ובעוד שבמקורה שבפניו יש נזק ל-"רकמה הרכה" של היד, כביטוי כללי שיכול להתייחס לשירור, או לכלי דם, או לעצב או כל רקמה רכה אחרת.

ב. שנית, המסר הצלול והברור שעולה מעניין **זגורי** הוא שמעבר לכך שאירועי אלימות, באופן כללי, מחייבים החמרה בענישה, הרי שתקיפת צוות רפואי בפרט בעת مليוי תפקידם, מחייבת ביתר שאת החמרה בענישה (ראו דברי כבוד השופט וילנר בפסקה 13 לחווות דעתה וכן גם את חוות דעתו של כבוד השופט מוזז).

ג. שלישיית, כבוד השופט וילנר צינה בምפורש שהעונש של 18 חודשים מאסר בפועל שהושטו על המערער, חלף העונש של 10 חודשים שהושטו עליו על ידי בית המשפט המחויז, הם "בשים לב להלכה לפיה אין דרך של ערכאת הערעור למצות את הדין" (פסקה 15 לחווות דעתה). כבוד השופט גורס��ופף הסכימים עמה וכבוד השופט מוזז צין גם "יודגש כי החמרת העונש המתונה שאנו קובעים במקורה זה איינה מבטאת את מתחם הענישה הראו במקרים כגון אלה, זאת על פי הכלל כי אין ערכאת הערעור נוגעת למצות את הדין".

למדך, שלעתид, ככל שתעורר לך מקרה שדומה לעובדות פסק דין **זגורי**, שבו הנאשם יורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות נגד רופא בעת مليוי תפקידו, המסר לערכאות הדיוניות הוא שיש

להשิต על הנאשם עונש חמור בהרבה מזה שהוושת על **זgori**. צא ולמד, שהעונש של 18 חודשים מאסר בפועל הוא עונש שיכל לשקף את מדיניות הענישה הראוייה גם למי שהורשע בעבירה פחותה יותר של **תקיפה הגורמת חבלה** של ממש של **צוות רפואי**.

37. פסק דין נוסף שבעניינו משקף את מדיניות הענישה הנוגעת ורלבנטי לענייננו, הוא ע"פ 6123/05 **חטופה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבז, 25.12.05) (להלן: **ענין חטופה**). באותו עניין, המערערים הורשו בתקופתם של שני רופאים וזאת במהלך ויכול שהתפתחה בין אחד הרופאים באשר לדרכם הטיפול באימם החוליה של המערערים. המערערים היו אנשים שניהלו אורח חיים נורטטיבי. בית המשפט המ徇ז בטל אביב השית על כל אחד מהם 24 חודשים מאסר בפועל, קנס ותשולם פיצוי למתלוןן. ערעורם לבית המשפט העליון בגין חומרת העונש התקבל והעונש הסופי היה **18 חודשים מאסר בפועל**. חשוב לציין שההקלה בעונש הייתה בשל נסיבות אישיות מיוחדות של המערערים (אביהם לקה באירוע מוחי ונדקק לסיוע, אמם חלה במחלה הגזות והיה לה גידול בראש וגם היא הייתה במצב סיודי, בת אחיהם חלה במחלה קשה והיתה מאושפזת במצב קרייטי, וזה הייתה להם ההרשעה היחידה בפלילים).

38. בענין **חטופה**, כבוד השופט חיוט (כתוארה דאז) צינה את הדברים הבאים (פסקה 3 לחוות דעתה):

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחשך רופא כי הוא מאויים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבתו החלטות מקצועיות המסירות לשיקול דעתו. מכך וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגעה ממש בתחום כגן אלה. על כן, הצדיק עם המשיבה בציינה כי **בגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה.**"

(ההדגשות שלי - הIAS)

39. פסק דין נוסף שמקיף את מדיניות הענישה הנוגעת לגבי האירוע שבפני, הוא ע"פ 3877/12 **אבו גוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבז, 9.1.13) (להלן: **ענין ابو גוש**). המערער הגיע לסניף קופת חולים "כללית" באבו גוש, וצעק שהוא מחפש את הרופא שעבד בסניף, המתлонן יצא מהדר האחוות והמערער הכנסיס אותו לחדרו ונעל את הדלת מבפנים ודרש ממנו אישור מחלת -200 נ. תחילת, המתلونן סירב לדרישות המערער, אך לאחר שהמערער הכנסיס את ידו לכיס בתנועה מאימה, המתلونן מסר לו 100 נ. לאחר שהמתلونן יצא מהדרו והלן לכיוון רכובו, המערער יצא אחריו, נכנס לתוך רכבו של המתلونן, התישב במושב הנהג והמשיך לדריש 100 נ. נוספים ואישור מחלת. המתلونן מסר לumarur 100 נ. נוספים. או אז, הסכום המערער לעזובו אך אמר כי יוכל לאחר מספר ימים לחתת את אישור המחלת ואים כי "אם לא יהיה אישור מחלת, אז אתה יודע מה יהיה".

40. בענין **אבו גוש**, בית המשפט המ徇ז בירושלים הרשיעו בעבירה של שחיטה באוימים והshit עלי **שנתים מאסר בפועל**. ערעורו של המערער בבית המשפט העליון נדחה. ודוק, בענין **אבו גוש** הושתו

שנתיים מאסר בפועל, אף מבלתי שהרופא הותקף כלל.

.41 לבסוף, אפנה ל-ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.11.92). המערער הגיע לבית החולים בניצרת ותקף את הרופא שהוא בחדר המיין. כתוצאה מהתקיפה, איבד הרופא את הכרתו ונגרם לו שטף דם גדול בעין שמאל עם חשש לפגיעה תמידית בראיה, דימום חזק באפו ושטף דם במצחו. בית המשפט המ徇ז השית עליו 6 חודשים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה ובعود שערעו המדינה על קולת העונש התקבל. בית המשפט העליון השית על המערער 3 שנות מאסר בפועל.

.42 במקרה שבפני, ההגנה טענה שהעונש שרatoi להshit על הנאשם הוא לכל היוטר מאסר Shirouza בדרך של עבודות שירות. טענה זו אינה מקובלת עליי. לדעתו, מתוך העונש ההולם לאירוע שבפני מתחל ממאסר בפועל ממשמעו Shirouza מאחריו סורג ובריח ולא מספר חדש מאסר Shikol וירצוי בדרך של עבודות שירות.

.43 ניקח למשל את רע"פ 3695/20 **חן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.6.20) (להלן: עניין חן). במקרה זה המבקש תקף רופאים והושטו עליו 6 חודשים מאסר Shirouza בדרך של עבודות שירות. לדעתו, יש לאבחן את עניין חן מה מקרה שבפני מאחר שלא ניתן למדוד ממנו דבר למדיניות העונשה הנוגנת שRELVENTIA למועד שבפני. להלן תמצית ההליכים בעניין חן:

.א. לפי עבודות כתב האישום שהוגש לבית משפט השלום בראשון לציון, המבקש ובנו עמדו בסמוך למרפאת "בירור רפואי" בראשון לציון, עת עבדו במרפאה שני רופאים. על רקע אי שביעיות רצונו של המבקש מהטיפול הרפואי בבנו, הוא סטר בחזקה מספר פעמים בפניהם של אחד הרופאים ואיים בפגיעה בגופו. בהמשך, בעקבות בקשתו של רופא נוסף במקום מה המבקש שיחדל ממעשי, תקף אותו המבקש בכך שנתן מספר מכות עם אצבעו בחזהו. לבקשתו יוחסו העבירות הבאות: תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 238(א) לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

.ב. בעקבות הסדר דיןוני בין המבקש לבין הטבעה, המבקש הודה בכתב האישום והורשע בעבירות האמורות. הצדדים הסכימו שיוטלו על המבקש צו של"צ בהיקף של 350 שעות, מאסר מותנה, קנס כספי ופיקוי למתלווננים.

.ג. בית משפט השלום לא קיבל את ההסדר בהיותו מקל מדי וכן בשל האינטרס הציבורי להחמיר בענישתם של מי שתוקפים רפואיים והshit על המבקש צו של"צ בהיקף של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיקוי. המבקש הגיע ערעור על חומרת עונש לבית המשפט המ徇ז במחוז מרכז וערעורו נדחה. בקשה רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחתה גם כן.

44. כאמור, העונש של 6 חודשים עבודות שירות שהושת על המבוקש בעניין **חן** איננו רלבנטי ל谋קרה שבפני ולא ניתן ללמידה ממנה מעונה בתחום העונש ההולם שיש לקבוע ל谋קרה שבפני. ואביהו:

ראשית, בעניין **חן**, המבוקש כלל לא הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כפי שקרה ב谋קרה שבפני. להבדיל מה謀קרה שבפני, בעניין **חן** לא נגרמה לרופאים חבלה כלשהי.

שנית, בעניין **חן**, היה מדובר בהסדר טיעון והמבחן הודה וקיבל אחריות על מעשיו. ב谋קרה שבפני, הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות עד תום.

שלישית, בעניין **חן**, על פניו, הסדר הטיעון המקל שהוצג בבית המשפט היה תוצר של טעות בשיקול הדעת של התביעה בעת שהסכמה לאותו הסדר, והראייה שבית המשפט השלים לא כיבד את ההסדר, ועמדתו אושרה על ידי בית המשפט המ徇ז במחוז מרכז וגם על ידי בית המשפט העליון.

רביעית, יש להשים על העונש של 6 חודשים מאסר שירצטו בדרך של עבודות שירות מנוקודת המבט הרחבה שהיא מדובר במסלול חריג של סטייה של בית המשפט מהסדר טיעון מוסכם, וכן מידת הסטייה צריכה להיות מצומצמת. במקרים אחרים, אילו הצדדים היו טוענים באופן פתוח לעונש יותר יתכן שהעונש היה חמוץ יותר.

45. לפיכך, הנני קובע כי מתוך העונש ההולם לאיורע שבו הורשע הנאשם נע בין 16 ועד 36 חודשים מאסר בפועל, בתוספת מאסר על תנאי, פיצוי למטלוננט וקנס כספי.

46. לא התרשםתי שקיימות נסיבות מיוחדות אצל הנאשם שמצדיקות סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם שקבעתי מטעמי שיקום.

העונש המתאים בתחום העונש ההולם

47. בעת קביעת העונש המתאים בתחום העונש ההולם,לקח בחשבון לקולא את נסיבות חייו של הנאשם כפי שעלו מהטייעונים לעונש וمعدותם של עדי האופי שהיעדו לטובתו. עדת האופי הראשונה הייתה הגברת עדלה כורדי שהוא אשת דודו של הנאשם ושהיעידה שהוא האח האחרון שנותר בבית עם אמו החולה ומתפל באה בנסיבות הרואיה לשבח. עד האופי השני היה אחמד ابو עאמר, שהוא בעליהם של חברה המפעילה שירותי תחזקה ושהנ帀ם מועסק אצלו. הוא העיד על מוסר העבודה הגבוה של הנאשם ועל מסירותו בטיפול באמו החולה. לבסוף, העיד גיסו של הנאשם, עיסאם אלעמור, ושנשי אחותו של הנאשם, שאמר שהנ帀ם דואג לשמור על קשר קרוב עם בני משפחתו ומשמש כדמות מלכדת.

.48. כמו כן, לחומרא, לחייב בחשבן את עברו הפלילי של הנאשם שכלל שלוש הרשעות קודמות בעבירות רכוש נגד רכבים ובעבירה של הפרת הוראה חוקית (ת/16).

.49. לאור כל האמור לעיל, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 22 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו מיום 16.12.20 ועד 2.1.17.

ב. 6 חודשים מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים ממועד שחרורו לא יבצע עבירה של ממש.

ג. הנאשם ישלם פיצוי למיטלוננט, ד"ר ר.ד, בסך של 20,000 ₪ (עשרים אלף ₪). התשלום ישולם בחמשה תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבhem עד ליום 21.1.8.21, והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה אחד התשלומים לא ישולם במועד איזי יעמוד מלא סכום הפיצוי לפירעון מיד.

ד. הנאשם ישלם קנס בסך של 7,000 ₪, או 20 ימי מאסר תMOREתו. הקנס ישולם בשבועה תשלום חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבhem עד ליום 21.9.21 והיתרה ב-1 לכל חדש שלאחריו. היה אחד התשלומים לא ישולם במועד איזי יעמוד מלא סכום הקנס לפירעון מיד.

.50. המאשימה תיצור קשר עם המיטלוננט ותמסור לה העתק הכרעת הדין וגור הדין.

.51. בשולי גזר הדין, מן הרاوي להציג שאלות היה מוכח בפני בדרך המקובלת ובראיות קבילות ובנות משקל שנגרמה למיטלוננט נכות צמיתה כמפורט בחוות הדעת האורתופידית, בחוות הדעת הפסיכיאטרית או באישור של המוסד לביטוח לאומי, מן הרاوي היה להטיל על הנאשם, לכל הפחות, עונש כפול מזה שהושת עלי, וזאת בכל אחד מרכיבי הענישה שציינתי לעיל. מכל מקום, כאמור, פתיחה הדרך בפני המיטלוננט להוכיח את "סוג" הרקמה הרכה שנפגעה בידי שמאל שלה וגם את "דרגת" הפגיעה בה, וכן גם כל נזק אחר שנגרם לה, וזאת במסגרת הליך אזרחי-נזקי.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

נתן היום, י"ח تمוז תשפ"א, 28 יוני 2021, במעמד הצדדים.